

keď si mama a otec ľukajú
päsťami, je to DESIVÉ

MEGA!

Porazil ma
papagáj!

RODIČIA SA MI VYMKLI SPOD KONTROLY

pán
Fazuľa

Ben
a Benny

otcovo
"zábavné"
tričko

miláčik
učiteľov

Pete Johnson

FRAGMENT

Rodičia sa mi vymkli spod kontroly

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Pete Johnson

Rodičia sa mi vymkli spod kontroly – e-kniha

Copyright © Albatros Media, 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Na pár sekúnd som prestal *dýchať*. Maddy určite tiež.

Pretože po schodoch schádzal môj otec, ktorý mal oblečené...

Prepáč, na chvíľu musím prestať.

Tá čistá hrôza, ktorú ti idem práve opísať, na mňa opäť doľahla.

No už som pokojnejší a pripravený všetko ti porozprávať.

Otec schádzal frajerským krokom zo schodov a na sebe mal to ohavné zábavné (!) žlté tričko a obtiahnuté červené kožené nohavice.

No krv v žilách mi stuhla až pri pohľade na vec, ktorú mal na hlave.

Šiltovku so zlatým logom, nasadenú naopak...

Text copyright © Pete Johnson, 2013
Artwork © Nikalas Catlow
Published by arrangement with Random House Children's
Publishers UK, a division of The Random House Group Limited.
Translation © Kristína Horková, 2018

ISBN e-knihy 978-80-566-0789-3
ISBN tištěné verze 978-80-566-0678-0

RODIČIA
SA MI
VYMKLI
SPOD
KONTROLY

Pete Johnson

FRAGMENT

Túto knihu s veľkou vďakou venujem svojej
skvelej editorke Natalie Dohertyovej.

A svojmu synovcovi Harrymu Birchovi,
ktorý si príbeh vypočul ako prvý.

Dôležitý oznam

Tento denník nič nezveličuje.

Občas môže znieť trochu neuveriteľne, no mne sa to všetko naozaj stalo.

A môže sa to stať aj tebe. Vlastne, asi sa ti to aj stane.

Nerob si však kvôli tomu starosti.

Máš predsa mňa – a ja ti pomôžem. Navrhujem, aby si si môj denník prečítal dvakrát. Prvýkrát len sed' a užívaj si ho, a ak sa zasmieš na niektorých mojich vtipoch, urobíš mi veľkú radosť.

Druhýkrát sa posaď vzpriamene a sústreď sa. Možno si budeš chcieť robiť poznámky. Po prečítaní budeš presne vedieť, čo robiť, keď sa tvoji rodičia...

Ale nepredbiehajme. Nateraz končím a vidíme sa na ďalšej strane.

zabávač Louis

Rodičia sa učia nové slovička

Piatok 20. septembra

18.00

Mama a otec sa práve obšmietajú okolo dverí do mojej izby. V minulosti jednoducho napochodovali dovnútra a sledovali, ako si robím domáce úlohy.

Nikdy ma nenechávali samého. Vždy, keď som zodvihol zrak, stáli tam. Dokonca aj keď som sedel na záchode – ak som tam bol dlhšie ako tri minúty, zavolali na mňa: *Si v poriadku? a: Dúfam, že tam robíš niečo náučné.*

Rodičovská nevoľnosť. Presne tým som trpel.

Až pokiaľ si neuvedomili, že na mňa príliš tlačili, a nezmenili svoje správanie. Teraz sa len potichu ohlásia odo dverí.

„Tak, Louis, ako ide opakovanie?“ spýtal sa otec.

Nemohol som im povedať pravdu. Pred krutou realitou života ich radšej chránim. (No o tom ti, milý denníček, poviem neskôr.) A tak som iba nejasne odvetil: „Och, celkom dobre.“

„Mimochodom, môj nový šéf sa dnes zastaví na večeru.“

„Ten je ale rýchly,“ povedal som. „Stavím sa, že sa sám pozval.“

Otec sa mierne usmial. „Niečo také.“

„A tiež sa stavím, že vyzerá ako tri dni po smrti,“ pokračoval som, „ako tvoj predchádzajúci šéf.“

„V tom sa teda mylíš,“ povedal otec. „Je celkom mladý. Jednoducho chce všetkých svojich manažérov a ich rodiny spoznať aj neformálne.“ Otec sa opäť usmial. „Dnes sme tými šťastnými my.“

„Bude tu o siedmej,“ povedala mama.

„Tolké nadšenie asi nevydržím,“ odvetil som.

Potom mi hlavou preletela hrozná myšlienka. „Nemusím si dať oblek, však?“

„Iba na pár hodín,“ ozvala sa mama.

Hlasno som vzdychol. „Určite budete chcieť, aby som sa mu pri príchode uklonil a hádzal naňho lupene kvetov.“

„Stačí, keď budeš sám sebou,“ povedal otec.
„Naozaj?“ zaškeril som sa.
„No, viac-menej,“ dodal otec váhavo.

18.15

Moji rodičia odišli, a tak ti môžem prezradiť, čo pred nimi tajím.

Minulý týždeň sme písali veľkú písomku z dejepisu, ktorú musel absolvovať každý žiak v mojom ročníku. A teraz bolo v hornom rohu testu krvavočervenou farbou napísané moje hodnotenie.

Získal som 4 %.

Ak sa na to pozriem z tej lepšej stránky, je to lepšie ako 3 % – a to už ani nehovorím o 2 %. A takisto sa môžem zvrchu pozeráť na všetkých, čo mali 1 %.

Lenže toľko nedostal nikto. Ja som mal najmenej. Cítil som sa fakt nanič.

Som na tejto škole len dva týždne a v dejepise sme oveľa viac popredu ako v mojej predchádzajúcej škole (tam sme ešte s osemnástym storočím ani nezačali, zatiaľ čo tu už majú väčšinu prebratú, ak by ťa to čo i len trochu zaujímalo – ale myslím, že to nehrozí).

Povedali mi však, že si písomku môžem zopakovať budúci utorok. Lenže moji rodičia

žijú v predstave, že budúci týždeň bude môj prvý pokus.

V škole očakávajú, že teraz celý svoj voľný čas strávim brodením sa tými hromadami poznámok, ktoré som dostal, aby som ich dobehol. Už len pri pohľade na ne ma rozbolí hlava.

Navyše mám obrovský problém. Trpím jednou veľmi vzácnou chorobou. Som vážne alergický na domáce úlohy.

Minulý týždeň som nedbanlivo vytiahol učebnicu matematiky a okamžite ma začala páliť tvár. Hneď na druhý deň ráno sa na nej usadil obrovský červený pupák. Takže odvtedy sa vyhýbam domácim úlohám, len aby som si chránil pokožku.

No mám aj dobré správy, úžasné správy, fenomená... No, vieš si predstaviť. Škola už pre mňa nič neznamena. V skutočnosti by som mohol pokojne odísť aj dnes. Koniec-koncov, naučil som sa abecedu a viem napočítať približne do štyroch a to je všetko, čo potrebujem pre svoj skutočný život – na rozosmievanie ľudí.

Dokonca aj pri písaní tohto denníčka rozmýšľam, čo vtipné by som ti povedal. Neustále myslím iba na vtipy. Preto existuje iba

jedna práca, ktorá je pre mňa vhodná. Zároveň je to aj jediná práca, ktorú by som skutočne chcel robiť. Byť zabávačom.

Neprestanem sa snažiť, až kým nebudem mať prinajmenšom svoju vlastnú televíznu reláciu. (Tiež by som rád zašiel občas v sobotu večer von, no v tomto bode som otvorený diskusii.)

Neveril by si, ale minulé leto bol môj sen na dosah ruky. Takmer som účinkoval v televíznej šou *Zajtrajšie hviezdy*. Preplavil som sa prvými kolami. Dostal som sa až do finále, no do televízneho natáčania som už nepostúpil. Najprv všetko vyzeralo tak sľubne, no potom zrazu *puf* a bol koniec.

Aj tak, moja agentka povedala, že už len fakt, že som sa dostal tak blízko svojho sna, dokázal, že už viac nie som amatérom. Nie, teraz som poloprofesionál.

Ach, áno, mám agentku. Ba čo viac, som jej jediný klient. Volá sa Maddy a má toľko rokov ako ja (no chodí do inej školy).

Spoznali sme sa na dramatickom krúžku. Tam mi Maddy povedala, že odkedy sa pamätá, vždy chcela byť herečkou. Dokonca aj dostala úžasnú rolu: Nancy v *Oliverovi*! No predtým než vyšla na scénu, všetko úplne

ovracala. Nakoniec musela jej rolu zahrať náhradníčka.

Vtedy zistila, že s takouto trémou sa ako herečka ďaleko nedostane. A tak všetku svoju energiu venuje hľadaniu nových talentov.

Presne tak objavila aj mňa.

Verí, že čoskoro sa okolo mňa začnú diať neuveriteľné veci.

A ja tiež.

Želám si len, aby si trochu pohli... Ale už na mňa hučí mama, aby som sa prezliekol do obleku.

Ozvem sa neskôr.

21.30

Sedel som tam v obleku, v ktorom som bol narvaný ako moriak, a na tvári som mal nasadený úsmev. Môj malý brat, Elliot, mal tiež oblek. Takisto aj oco, zatiaľ čo mama dokonca vytiahla svoje nóbl perly.

Potom sa dotrepať otcov šéf so svojou veľmi peknou ženou Mariou. Ten chlapík mal strapaté vlasy, na sebe ošúchanú koženú bundu, obtiahnuté džínsy a suprové tenisky – úplne nevhodné oblečenie na dnešnú večeru.

Musel sa cítiť fakt trápne, no zo spôsobu, akým k nám s Elliotom podišiel a povedal *čau*,

chalani, ja som Rup, by ste to nikdy nezistili. Ťukli sme si pästami. Pri ktoromkoľvek inom dospelom by to bolo za hranicou trápnosti, no pri Rupovi nie, pravdepodobne preto, lebo sa po našom dome niesol ako rocková hviezda.

Otec má na záhrade chatku, z ktorej si urobil pracovňu. Očakával som, že sa tam s Rupom zavrú a budú točiť o obchode. Namiesto toho sa však Rup bavil so mnou a Elliotom, pričom otcovi hovoril: „Mladí sú naša budúcnosť, preto s nimi musíme držať krok. Sú to strašne dôležití ľudia.“

Potom Rup spustil prúd otázok na jedného *strašne dôležitého človeka*, čiže na mňa. Keď sa ma pýtal na moje obľúbené predmety v škole, odpovedal som: „Lámanie ceruziek karate sekmi a otravovanie učiteľov.“ Rup sa tak rozosmial, až takmer spadol zo stoličky.

Od toho momentu sa mi páčil ešte viac.

„Si vtipný chalan,“ povedal a súhlasne na mňa namieril prstom. Potom ukázal na ocka. „A ty robíš v našej spoločnosti už dvadsať rokov.“

„Presne tak,“ povedal ocko trochu hanblivo. Dal si dole kravatu a vyhrnul si rukávy, aby sa Rup necítil neprijemne, čo bolo od neho dosť milé. „Samozrejme, postupoval som úplne od nuly.“

„A odvtedy ide stále hore,“ povedal som, aby som ocka trochu podporil. „Preto sme sa sem museli presťahovať.“

„Určite to pre vás nie je jednoduché,“ zapojila sa mama a otočila sa k Rupovi, „len pred pár mesiacmi vás do spoločnosti hodili ako do vody...“

„Preto sa spolieham na ľudí, ako je váš manžel,“ prerušil ju Rup. „Na ľudí s takými ohromnými skúsenosťami.“

„Dúfam,“ povedal ocko, „že len taktne nenarážaš na môj vek.“ Obaja s Rupom sa na tom dobre zasmiali.

Potom Rup povedal ockovi: „Spolu túto spoločnosť obrátíme hore nohami. Mnoho ľudí tu už príliš dlho nerobí žiadne pokroky. Trochu ich prebudíme.“ Uškrnul sa na ocka. „Si pripravený na jazdu svojho života?“

Ocko povedal, že určite áno. Páčilo sa mi, že Rup vedel aj o práci rozprávať vzrušujúco.

Po tom, ako Rup a Maria odišli do svojho *hniezdočka* (ako to nazval Rup), povedal som ockovi: „Rupa očividne netrápilo, že si zabudol dať oblek.“

„Prečo by ho to malo trápiť?“ odvetil ocko dosť trpkým tónom. Asi to myslel tak, že keďže je Rup šéf, môže si obliecť, čo len chce.

„Rup vyzeral mega mlado, však?“ povedal som. „Koľko má rokov?“

„Dvadsaťdeväť,“ vyhrkol otec tak rýchlo ako ešte nikdy.

„Podľa mňa je Rup najlepší šéf, akého si kedy mal, však?“

Otec len zavrčal. Nevyzeral ani zďaleka tak šťastne, ako keď tu bol Rup. Aby som ho rozveselil, povedal som: „Hej, oci, zajtra máš narodky.“

Nezdalo sa však, že by ho to rozveselilo.

Sobota 21. septembra

16.30

Ocko má narodky. Dal som mu škatuľu sušienok a futbalku, ktorá pri kopnutí vyhráva melódiu. Viem, rozmaznávam ho.

Ešte pred dvadsiatimi minútami si to dosť užíval. A potom si spomenul, kto sa má o malú chvíľu zastaviť na čaj: moji starí rodičia – jeho rodičia.

Starká ovláda štyri jazyky, no nikdy v nich nepovie nič veselé. Starký je o trochu menej pochmúrny, no z moderného života nie je príliš nadšený, so starkou ho proste neznášajú. Keby mohli, vymenili by ho za úplne iné obdobie.

A takisto nikdy nevymeškajú príležitosť, aby mohli mňa alebo Elliota za niečo vyhrešiť.

„Ak mi starká ešte raz prikáže, aby som si dal lakte dole zo stola, alebo sa ma spýta, či som si dnes umyl ruky, poviem jej, nech sa stará o seba. Ja sa jej nepýtam, či si *ona* ruky umyla.“

„Nepovieš ani slovo,“ povedala mama pevne. „Budeš sa snažiť ich pochopiť a... Nenavštevujú nás až tak často.“

Potom ocko nie príliš nadšene vyhlásil: „Už sú tu.“

19.25

„Tak, Louis,“ začala starká a jej parfum, ktorý mi vždy pripomína sprej proti hmyzu, ma zasiahol ako jedovatý plyn, „už si sa zabýval v novej škole?“

„Ach, áno, som úplne zabývaný,“ odvetil som, dúfajúc, že zmeníme tému.

No starká sa jej držala. „Ako vychádzaš s učiteľmi?“ spýtala sa.

„Vychádzam s nimi dobre,“ povedal som, „som známym miláčikom všetkých učiteľov. Držia ma v kletke v kúte triedy.“

Podľa mňa to bol dobrý vtip, no starká vyzerala zmätene. „Držia ťa v kletke...“ začala. „Nerozumiem tomu, čo mi vravíš.“

„To bol vtip,“ povedal starký, ktorý vyzeral ako stopársky pes, čo práve prišiel na niečo veľmi zlé.

„Dobrý postreh, starký,“ povedal som. „Mám pre teba aj ďalší. *Čo povedal policajt svojmu zadku? V mene záchoda ťa zatýkam.* Chápeš?“

Starký sa naozaj zasmial: vŕzgajúcim, hrdzavým smiechom. Požiadal mňa a Elliota, nech k nemu podídeme. Obom nám podal šuštavú desaťdolarovú bankovku. Nie je držgroš, to sa musí nechať.

„Super, starký, to je úžasné!“ skríkol Elliot.

Starký sa hned' zarazil. „Tým, že používaš slovo *úžasný* tak neuvážene, znevažuješ anglický jazyk. Veľkolepá vyhládka môže byť úžasná alebo...“

Starký by mohol takto mlieť donekonečna, no našťastie ho starká prerušila, keď vyhlásila nasledovné: „Neuveríš, čo som dnes našla.“ Čakal som, že vytiahne nejaké zlaté mince alebo dlho stratené dedičstvo, ktoré by nás spravilo nechutne bohatými. Namiesto toho však podala ockovi fotografiu.

Keď ju zbadal, vyskočil zo stoličky, akoby dostal elektrický šok. Potom potichu povedal: „Uvidel som ducha.“

„Máš fotku ducha?“ nadšene sa dožadoval Elliot.

„Dá sa to tak povedať,“ odvetil ocko, uprene hľadiac na fotografiu. „Som na nej ja – ešte veľmi dávno. Kde si ju našla?“

„Ach, len som sa prehrabávala starými skriňami,“ odvetila starká, „a tam som ju objavila.“

Podal ju mame, ktorá sa pri pohľade na ňu doširoka usmiala a potom ju podala mne.

Najprv som si myslel, že sú na nej len zvonové gate, ktoré sa vybrali na prechádzku. Boli fakt obrovské.

No potom som si uvedomil, že niekto ich má oblečené... Ocko.

Mal veľmi dlhé vlasy (až príliš) a na sebe nariasenú košeľu so zamatovým sakom. Okolo krku mal šatku a v uchu mu svietila strieborná kruhová náušnica.

„Už vtedy si bol vo *Šviháckych rebeloch*?“ spýtala sa mama.

„Čo to má, dokelu, byť?“ zaškeril som sa.

„Moja skupina,“ odvetil ocko. „Nie, toto bolo ešte predtým.“

„Koľko si mal rokov?“ spýtala sa mama.

„To si presne nepamätám,“ začal ocko.

„Ale ja áno,“ povedala starká. „Bolo to

presne na tvoje pätnáste narodeniny. Takže presne pred tridsiatimi rokmi...“

„Dobre, dobre,“ prerušil ju ocko, „to hádam stačí.“

No už bolo neskoro. Elliotovi ešte v hlave bláznivo behali čísielka, no ja už som otcov vek vedel. Naraz sme zvolali: „Máš štyridsaťpäť!“

„Áno, oci, dosiahol si veľkú štyridsaťpäťku a odteraz si oficiálne starý!“ dodal som.

„Dobre, nerozmazávaj to,“ povedal ocko potichu.

„Nevadí, štyridsaťpäťka je teraz nová tridsiatka,“ povedala mama chytro.

„Kto to vraví?“ pýtala sa starká.

„Všetci štyridsaťpäťroční,“ chichotal sa starký. Potom sa obrátil na mňa. „Pred tridsiatimi rokmi som sa sťažoval na jeho hudbu. Predpokladám, že teraz robí to isté on tebe.“

„Tak v tom sa mýliš,“ napoly zakričal ocko. „Len prednedávnom som na *MTV* pozeral nejaké repové hity, však, Louis?“

„Naozaj?“

„Áno, naozaj. No tak, Louis, zastaň sa ma trochu,“ povedal ocko.

„Dobre, možno je to pravda, ale asi len dvadsať sekúnd,“ pripustil som.

„Možno áno, mal som aj iné veci na robote, no pri tej hudbe som si dobre zatrsal.“

„Zatrsal!“ zopakoval som s hlasným smiechom. „To už nikto nehovorí.“

Starký sa nahol s potmehúdsnym úsmevom na tvári. „Priznaj si to, synak, od dnešných tínedžerov si rovnako vzdialený ako aj ja. Ale to sa stane každému z nás. Všetci raz skončíme ako staré korčule.“ Potom dodal: „Dokonca už začínaš mať podobný pupok ako ja v tvojom veku.“

Ocko sa okamžite obrátil na mamu. „To nie je pravda, však?“

„Možno len tak trošku,“ odvetila mamka.

Ešte nikdy som ocka nevidel takého zhrozeného.

Nedeľa 22. septembra

8.05

Ráno som sa zobudil na to, ako mi ocko šepká do ucha: „Čo by si povedal na to, keby sme sa išli trochu prebehnúť, Louis?“

Myslel som, že mám nočnú moru, keď som otvoril oči a uvidel nad sebou poskakujúceho blázna vo vyťahanej teplákovej súprave.

„Čo tak okruh okolo bloku?“ spýtal sa ocko.

„Choď sám a o všetkom mi povieš neskôr. Oveľa neskôr,“ dodal som a ešte viac som sa zababušil do perín. „Prosím ťa, skús odísť v tichosti, dobre?“

„Ach, no tak, Louis, bude to zábava.“

„Nebude, ver mi,“ povedal som.

No otec bol neodbytný, a tak som napokon súhlasil. Okolo bloku viac poskakoval, ako behal.

„Hej, nie je ohromné byť opäť na čerstvom vzduchu a vystrájať?“ Vonku bola v skutočnosti hmla a zima. „Musíme to praktizovať každý deň, Louis.“

Po tom, ako to vyslovil, som sa nevedel prestať triasť.

„Pod', dáme si preteky,“ povedal ocko odrazu. Než som sa stihol spamätať, už sme pretekali.

Napriek všetkému tomu tancovaniu ocko nie je príliš rýchly bežec. Lahko som ho predbehol. Počul som, že za mnou dychčí ako kanvica, ktorá má o chvíľu vybuchnúť.

Už sme sa blížili domov a otcove zvukové efekty boli alarmujúco hlasné. Snažil sa, ako len mohol. Naozaj chcel tie preteky vyhrať. Mne na tom príliš nezáležalo, no jemu očividne áno.

Preto som spomalil, trochu zakopol a nechal som ocka, nech sa dovlečie predo mňa.

„Čo na to vravíš, Louis?“ dychčal.

„Si na mňa príliš rýchly, oci,“ povedal som.

„Ha-ha!“ zvolal ocko triumfálne. „Ešte som nevyšiel z cviku.“ Načiahol sa, aby sme si srdečne tľapli, no namiesto toho sa zrútil na zem.

„Hej, oci...“

„Nie, nie, som v pohode,“ trval na svojom ocko, pričom sa sťažka opieral o nohy. „To je len koleno. Niekedy to naň príde a teraz je práve ten moment. Mohol by si ma, prosím...?“

„Opri sa o mňa, oci.“

Ocko kríval domov pomalšie ako geriatrická korytnačka.

20.30

Hotové Čudákovo.

Keď si Elliot išiel ľahnúť, mama povedala: „Celý víkend sme sa ťa chceli niečo opýtať. Keď ste si s Rupom ťukli päťami, niečo povedal...“

„Špica,“ povedal som zaraz.

Mama aj ocko to zopakovali.

„Čo presne to znamená?“ spýtala sa mama.

„Znamená to, že sme kamoši.“

„Veľmi zaujímavé,“ odvetila mama.

„Extrémne,“ súhlasil ocko. „A mohli by sme,“ hanblivo sa usmial, „si to s tebou nacvičiť? Len aby sme vedeli, ako to chodí.“

Začal som sa smiať a pokojne by som sa bol smial aj týždeň! Na to sú predsa už dosť – *dosť* – starí.

Nepovedal som to však nahlas, pretože taký zlý nie som.

A tak som ockovi dovolil, aby sme si ťukli. Po prvom pokuse som cúvol a povedal: „Nie, nie, oci, nemôžeš búchať tak silno, akoby si ma chcel zmlátiť. Buď ladnejší, jemnejší, pozri, takto.“

Obaja ma uprene sledovali a potom si to zo párkrát precvičili.

„Už vám to ide,“ povedal som.

Mama sa spýtala: „A čo slovo *huuustééé*? Stále ho používate?“

„Áno, mami, ale nie tak rozťahane, ako si to vyslovila ty. Nie, musíš to povedať mega rýchlo – takto.“ Názorne som ukázal.

„*Husté*,“ povedala mama.

„Lepšie,“ odvetil som.

„*Husté*,“ povedal ocko.

„Perfektné,“ uznal som.

Ocko sa rozžiaril.

„A keď to poviete, nerobíte pri tom nejaké gesto?“ spýtala sa mama.

Uškrnul som sa. „To si piš. Naučím vás to. Obaja potraсте rukami, akoby ste z nich striasali vodu.“

Pri pohľade na mojich rodičov, ako hovoria *husté* a robia všetky tie gestá, mi veľa vecí ne-sedelo. No záclony boli pevne zastreté a oni si to *tak* užívali...

Preto z toho nemohlo vzísť nič zlé, však?

Zoznámte sa so Šklbom

Pondelok 23. septembra

16.30

Nedávno mi rodičia dali ponuku, aká sa neodmieta. Porozprávam ti o tom.

Na predchádzajúcej škole som so svojím riaditeľom a väčšinou učiteľov príliš nevychádzal, hoci som tam získal fakt supiš kamošov. A tak mi rodičia povedali, že ak chcem, môžem vyskúšať úplne inú školu. Samozrejme, že som chcel.

Medzi školami som si dal malú prestávku, počas ktorej som mal domáceho učiteľa, Todda, herca na voľnej nohe, ktorého som mal naozaj rád. Teraz som na novej škole už dva týždne.

S riaditeľom nevychádzam, rovnako ako s väčšinou učiteľov a ešte nemám ani jediného kamoša.

Nová škola je oveľa menšia ako tá stará. To sa mi veľmi páčilo. Myslel som si, že všetci budú super priateľskí. No je to inak: od prvej sekundy, čo som prišiel, by ma všetci najradšej zlynčovali, a to z toho najzvrhlejšieho a najhlúpejšieho dôvodu, aký si kedy počul.

Keď som išiel do toho malého obchodíka, kde ti dajú uniformu, akurát nemali na sklade moje číslo. Žiaden problém, zatiaľ budem nosiť svoje staré ohyzdné sako. Poviem ti, väčší malér by som nemal, ani keby som išiel von s fanúškmi *Manchester City* a na sebe mal šál *Manchester United*.

Ešte som len vstúpil cez bránu a už sa na mňa rútilo jedno dievča, ukazujúc prstom a vrčiac: „Tú školu neznášam, všetci sú tam strašne namyslení!“

„To nie je pravda...“ začal som.

„Vy všetci si myslíte, že ste lepší ako ostatní. Ale nie ste.“

O chvíľu sa okolo nás zhromaždil hlúčik ľudí a všetci sa pýtali, prečo sa tu premávam v uniforme ich znepriatelenej školy.

Veľa kriku pre nič. Podľa mňa sú všetky uniformy rovnako strašné, no nie? Tak koho zaujíma, ktorú máš na sebe? No takýto názor zastáva v tejto inštitúcii iba pramálo ľudí.

Za celý deň som rozosmial iba jedného človeka. Jedno dievča hovorilo svojej kamarátke: „To slnko fakt páli.“

„Tak ho nechytaj,“ povedal som.

Zasmiala sa a potom mi povedala, že sa volá Holly a je o rok staršia ako ja. „Ľudia tu väčšinou nie sú až takí nepriateľskí,“ povedala.

„Nie, to je moja vina,“ odvetil som, „pretože som nový.“

Opäť sa zasmiala.

Neskôr som zavolať Theovi, kamošovi zo starej školy. Povedal, že všetkým tam chýbam. Oprava, povedal, že všetkým chýba *moje šaškovanie*. „Stačí, keď vojdeš do triedy, a ľudia sa smejú.“

„Tu nie,“ povedal som. „Tu by ma najradšej ohadzovali všetkým, čo im príde pod ruku.“

Večer som povedal rodičom, že chcem opäť zmeniť školu a vrátiť sa do tej, z ktorej som odišiel.

Najskôr sa dobre zasmiali, lebo si mysleli, že žartujem, a potom ocko povedal: „Ale túto školu si si vybral.“

Mama dodala: „Musíš jej dať šancu, zlatko.“

Je mi jasné, že nemá zmysel žiadať ich opäť. Jednoducho ma nebudú brať vážne. Ja tu

však už dlhšie nezostanem, najmä nie po tom, čo sa dnes stalo.

Cez prestávku som napodobňoval nášho matikára, ktorý rozpráva nosom a furt hovorí *nie, toto je už na mňa moc*, pričom mu tečú sliny. Napodobnil som ho fakt peckovo a pridal som aj prvotriedne slintanie.

No nikto sa ani len neusmial. Až nakoniec jedno dievča povedalo: „Neznášam, keď sa ľudia predvádzajú.“

Zasiahla ma priamo do srdca.

Ja nie som žiaden chvastúň! Nie, ja som len neobjavená ikona komiky – a to je predsa rozdiel, no nie? Z tej urážky som bol taký depri-movaný, že som hneď musel zavolať Maddy.

Povedala, že som sa zrejme až príliš snažil všetkých rozosmiať, a dodala: „Ľudia na to musia prísť sami. Nechaj, nech ťa spoznajú, keď to budú sami chcieť.“

Maddy sa tiež zastaví, aby mi pomohla vyriešiť môj aktuálny veľký problém.

Zajtrajšiu písomku z dejepisu.

19.45

Maddy a ja sme práve dospeli k jednomysel-nému rozhodnutiu.

Keďže som sa zatiaľ nič nenaučil, písomku

z dejepisu by som zajtra určite opakovať nemal. Najmä preto, že teraz sa moji rodičia isto dozvedia o mojich chabých výsledkoch, a takéto novinky by ich mohli vrátiť k ich starým nudným *ja*. Koniec-koncov, iba začiatkom septembra mi dovolili doniesť si späť do izby televízor a DVD prehrávač. (Raz mi ich z izby potajomky ukradli bez môjho povolenia.)

Takže nemám inú možnosť ako byť zajtra chorý.

No ktorú chorobu si mám vybrať?

Osobne som bol za dvadsaťštyrihodinovú slabosť srdca. *Len ma tu uložte a podajte mi ovládač*, povedal by som so šlachetným úsmevom, *moje srdce bude o chvíľu v poriadku*.

No Maddy vravela, že by bolo lepšie držať sa starých a overených žalúdočných problémov. „Tým nič nepokazíš!“

Mala pravdu – ako vždy.

21.15

Ocko prišiel dnes domov neskoro, no ešte ani nestihol dopiť šálku čaju, už ma bombardoval otázkami. Povedal: „Keď som v nedeľu povedal, že som si *zatršal*, tak si sa zasmial.“

Zasmial som sa opäť.

„Už to nikto nepoužíva?“ spýtal sa ocko.

„Nie, dokonca ani ovečka Shaun,“ odpovedal som.

„Tak čo povieš, keď si užívaš nejakú veselú, chytľavú hudbu?“ pridala sa mama.

„No, môžete povedať: *idem si na dosť dobrej muzičke*,“ odvetil som.

Prisámvačku, ona si to naozaj zapísala do notesa.

Potom ocko povedal: „Človek sa tak ľahko stane nudným a izolovaným...“

„Môže sa to stať každému,“ pokračovala mamka.

„Tak,“ povedal ocko, „chceli by sme, aby si nám povedal, ako sa hovorí na ulici.“

„Máš na mysli nejakú konkrétnu ulicu?“ uškrnul som sa, hoci som vedel, ako to myslí.

„Len nám povedz nejaké moderné slová...“ povedal ocko.

„Ktoré používajú mladí?“ prerušil som ho.

„Mladí a mladiství,“ odvetil bystro. „Čo napríklad *hej*, kedy presne ho používate?“

„Som ako Yoda coolového sveta,“ povedal som. „Teraz sa ponorte do mojej hlbokkej múdrosti.“

Po *hej* sme prešli k *mojim ľuďom* a *kámovi* a milión iným veciam. Prekvapilo ma, že ich

to tak zaujíma. Asi im to pomohlo zabudnúť na to, že sú takí prastarí. Mimochodom, pri tej lekcii som sa spotil ako myš. Na svojich rodičov som jednoducho príliš dobrý.

Utorok 24. septembra

8.30

Môj najlepšiu tip na predstieranie choroby je: starostlivo sa pripraviť. Nemôžeš len tak skočiť zo schodov a vyhlásiť, že si chorý. Nie, musíš na tom pracovať.

Napríklad by si si mal poprášiť líca detským púdom, aby si nadobudol ten správny bledý odtieň, a vlasy si navlhčiť mokrou utierkou, aby vyzerali ako zlepené a spotené.

Keď sa konečne dovlečieš na raňajky, nepovedz ani slovo – len ticho klesni na stoličku a svoju úlohu veľmi neprežívaj.

Počkal som, kým mi mama pripraví čaj a hrianku. Zvyčajne to všetko hneď zmizne, no teraz som si ledva raz alebo dvakrát odhrzol a odtlačil som to od seba, akoby som sa na to nevládal ani len pozeráť. Takisto som sa tváril, že nevidím pohľady, ktoré na mňa mama s ockom hádzali.

„To bude tou písomkou z dejepisu, na ktorú

si sa tak poctivo pripravoval, že?“ spýtala sa mama.

„Presne tak, mami,“ slabo som odvetil a roztrasene som sa na ňu usmial.

„Príliš si tým raňajkám dnes nedal,“ povedal napokon ocko.

Položil som hrianku na tanier. „Dnes len nie som hladný.“

Potom mama položila otázku, na ktorú som tak trpezlivo čakal: „Si v poriadku, zlatko?“

Vydal som zo seba slabý vzdych a postavil sa na rovné nohy. „Mami, asi budem vracieť.“ Potom som vytrielil hore schodmi a zamkol za sebou dvere.

Počul som, ako sa za mnou mama, ocko a Elliot rútia. Začal som vydávať dáviace zvuky a zapol som všetky kohútiky, ako keby som sa to snažil hneď všetko horúčkovo vyčistiť.

„Si v poriadku?“ pýtala sa mama cez dvere.

„Ach, áno,“ zachrčal som. „Len mi je trochu zle.“

Rozhodol som sa prihodiť zopár zvukových efektov navyše. Nedávno som pozoroval mačku, ako vracala (prekvapivo fascinujúce), a tak som ju vedel celkom dobre napodobniť.

„Pusť nás dnu, Louis,“ ozval sa ocko a znel naozaj znepokojene. A tak som ich pustil,

pričom som si neprestával utierať neviditeľné kvapôčky grcky z nosa, úst a dokonca aj z uší a vlasov. Až tak som sa do tej roly vžil.

„Kde je tá tyčka?“ spýtal sa Elliot a vzrušene pritom poskakoval hore-dole. „Prosím, ukáž mi tú grcku.“

„Nie, Elliot, choď dole a dojedz raňajky,“ povedala mama. „Ako dlho sa už cítiš zle, Louis?“

„Celú noc ma bolelo brucho.“

„Naozaj vyzeráš celý rozhorúčený a spotený,“ povedala mama.

„A veľmi bledý,“ mumlal ocko.

Bol som rád, že sa moje prípravy tak osvedčili.

Slabým, chvejúcim sa hlasom som zašepkal: „Keby som sa mohol niekde zložiť a nechať svoje brucho v pokoji hniť, určite by som sa cítil lepšie.“

Teraz ležím v posteli a myslím, že mi to naozaj prešlo.

Ale som zničený.

Simulovanie je naozaj vyštavujúce.

12.45

Aké podarené ráno.

Mama musela odísť do práce o pol desiatej. Zababušila ma do periny a sľúbila, že zavolá

neskôr, aby zistila, či mi je už lepšie. Nepremárnil som ani jednu sekundu. Doplnil som svoju knihu vtipov, pozrel som si ďalšie epizódy seriálov *Hotelík* a *Porridge* a tiež dévedečko Michaela McIntyra. Ako vidíš, nechcel by som zaspať na komediálnych vavrínoch. Nie, chcem byť stále vtipnejší. Preto trávim toľko času, koľko sa dá, v prítomnosti komediálnych géniov.

Hneď som si prečítal aj prvú kapitolu *Nenapodobiteľného Jeevesa* od P. G. Wodehousa. Zoznámil ma s ním Todd, môj učiteľ.

A je to ten najvtipnejší spisovateľ na svete. Toľko som o ňom básnil, až si dokonca aj Maddy prečítala niektoré Jeevesove príbehy.

Po všetkom tom štúdiu som vyraboval škatuľu so sušienkami a začal som prepínať televízne kanály. Vtedy som narazil na reláciu *Problém vyriešený*.

Ak si ju videl, vieš, že je to úplný odpad. Chlapík s tvárou ako fretka a s trvalou na hlave ťa vyzve, aby si sa s ním podelil o svoje problémy. Jeho meno je doktor Magnus.

Zopár ľudí je s ním v štúdiu, no iní mu volajú cez telefón a sťažujú sa, že nemajú žiadnych kamarátov kvôli chronickým lupinám alebo podobne. Doktor Magnus im na to